

«Comando» OF, kmet in sodnik

(Ob procesu proti «Beneški četi»)

Ali je končno sodnik le dojel, kaj se je dejansko dogajalo v teh krajih, v onih dneh, ko so bili vsi paragrafi na tleh, ko se je zrušil svet nasilja in je novo nasilje spravilo ljudi v novo stisko, iz katere so si sami pomagali, kakor so vedeli in znali - brez tarnanja in solza, možato s puško v roki, za boljše, pravičnejše in človeka dostojno novo življenje?

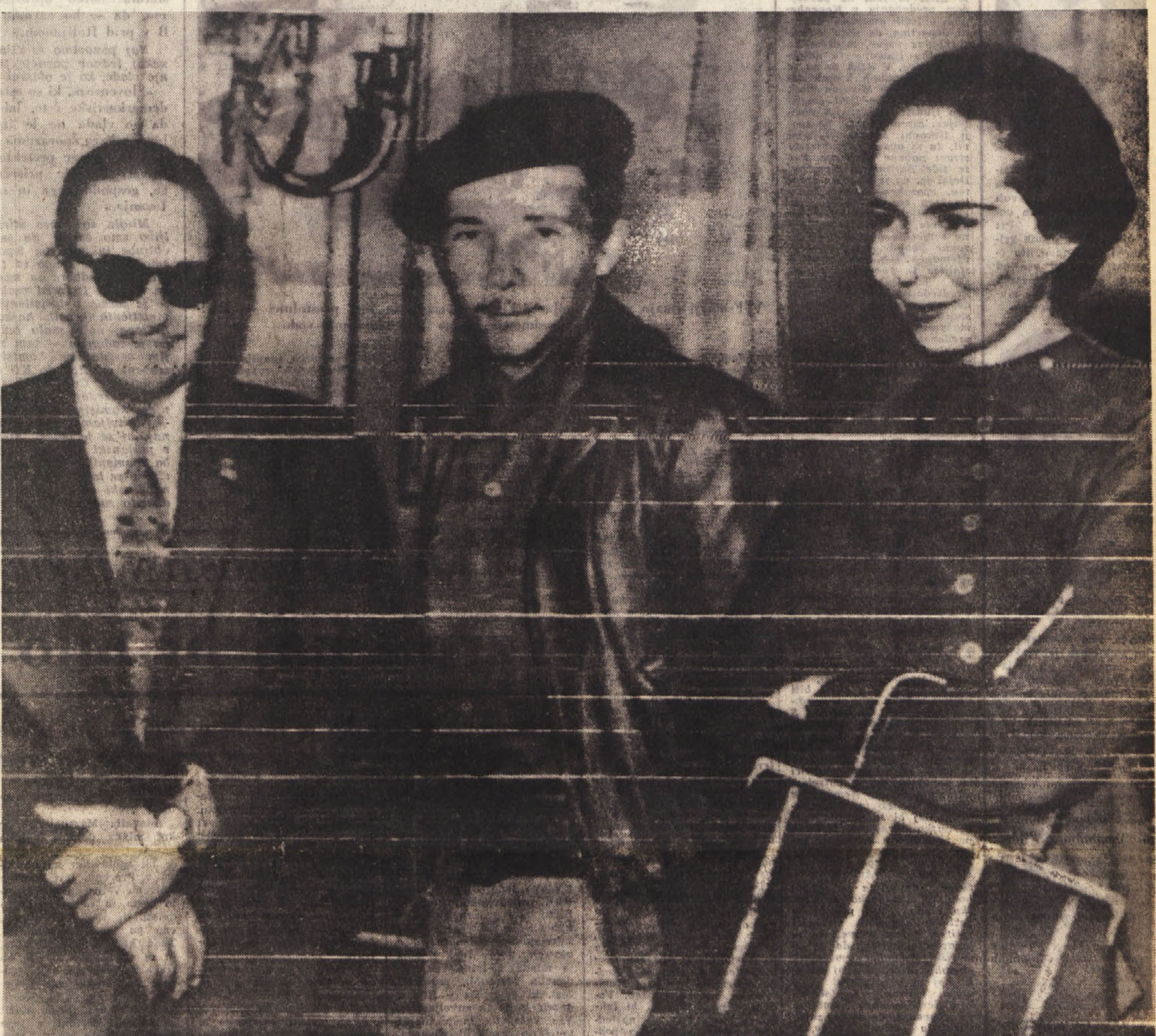
Istega dne, ko se je pred porotnim sodiščem nadaljevala razprava proti bivšim beneškim partizanom in protifašističnim borcem, so delavci v Florenci proglasili splošno stavko v podporo tistih delavcev, ki so zapustili delovno mesto, ker so gospodari tovarne nameravali odpustiti 900 delavcev. Tako sedaj teče pravda med florentinskimi delavci in gospodari tovarne, pravda stara kot svet: med tistimi, ki krčevito branijo to, kar imajo in kar so si pridobili le s tem, da so svoje bližnje vpregli v svoj voz in jih z takoto silijo, da zanje garajo vse življenje. In tako se je v teh povojnih letih, v tej prepleti dežel, toškanski, zgodilo že drugič, da so se delavci uprli, zapustili delovno mesto, zahtevali od gospodara tovarne, da oblast upošteva tudi njihove zahteve, gospodarjem pa tako ali drugače dopoveda, da so oni tudi ljudje, da se z njimi ne more in ne sme ravnati kot z vrečami krompirja ali kave, ki jih pomečejo v morje ali pa z njimi kurijo lokomotive, če so jim računski pokazali, da je tako bolje za njihov žep.

In podobna pravda teče tudi pred porotnim sodiščem v glavni mestu te dežele, toškanske in človeku bi se zdelo bolj kot naravno in samo po sebi umevno, da bi sodišče in sodniki (ki ne živijo na Luni, in ki so pravkar vstali in niso mogli, zaradi stavke, niti prelistati krajevnega časopisa) morali imeti vsaj nekaj razumevanja za tragične zgodbe ljudi, ki jim v hladni, neprijazni dvorani govorijo o besedah, ki jim jih narekuje njihova stalna borba z naravo in ljudmi, za kurno vsakdanjo skorjo kruha.

In vendar temu ni tako. Zdi se, da se je tu čas ustavil, in tudi stenska ura, ki visi nad vhodnimi vrati porotne dvorane, stoji in kaže že meseca - morda celo leta - vedno isto negibno uro: uro mrtvega paragrafa!

Nesreča pa je v tem, da ta paragraf govori sicer tistim, nezviječnim glasom, a vendarle se dovolj glasno, da ga obtoženci morejo slišati, kljub temu, da jim je tuj in nerazumljiv.

To dramatično nasprotje med paragrafom in živim življenjem je zlasti izbruhnilo, ko se je pred sodnikom znesel preprosti kmečki človek Lojze Bordon. Iz njegovih ust je v neprijazno porotno dvorano vdrl val svežega zraka, ki je tako nesporno dehtel po beneški zemlji in njenih ljudeh, da so se v dvorani vsi zganili. In čim bolj nervozno mu je sodnik postavljali vprašanja: Ali ste podpirali jugoslovanske aneksionistične težnje? - tem manj se je Bordon zanimal zanje in govoril le o tem, kaj je hotel in delal on sam in vsi njegovi rojaki, ki jih je žulil fašistični škorenj. Za drugo ne ve in nikakor ne more razumeti, kaj sodnik od njega zahteva. Ker se mu je zdelo, da bi sodnik rad vedel, če je bil in delal proti Italiji, je preprosto odgovoril, da je domačin govoril v svojem domačem narečju, z italijani pa italijanski, kolikor se je italijanske naučil v osnovni šoli, ki slovenscine ni poznala. In poznali je niso nikjer, še v cerkvi so jo prepovedali in preganjali. Proti temu se je boril on in ljudje v njegovih krajih. In ko se je svet okrog njih podiral, so tudi oni vstali in tudi on je delal za OF. Bil je kurir, nosil je pošto, prenašal navodila, hodil na

Raul Castro, brat voditelja kubanske revolucionarne vojske, skupno s predsednikom republike Urrutio in z zaročenko Vilmo Espin. Fidel Castro je za primer svoje smrti imenoval za svojega naslednika brata Raula. Vilma Espin je bila pogumna partizanska borka med borbo proti diktatorju Batisti. Sedaj sta Raul in Vilma sporočila, da se mislita poročiti 26. t.m.

Mikojan: Kljub hladni vojni je ozračje ugodno za ukrepe, ki bi prispevali k okrepitevi miru

Poudaril je tudi potrebo pogajanj med Vzhodom in Zahodom o Berlinu - Sovjetska vlada ocenjuje razgovore v ZDA kot prispevek k nadaljnjemu mednarodnemu pomirjenju

MOSKVA, 24. — Na svoji tiskovni konferenci v Moskvi je Mikojan izjavil, da je mednarodno ozračje ugodno za pobude, ki naj zagotovijo mir, kljub hladni vojni in kljub temu, da obstajajo v ZDA še številni predsodki proti Sovjetski zvezi. Poudaril je tudi potrebo pogajanj med Vzhodom in Zahodom o Berlinu.

«Američani, s katerimi smo se razgovarjali, je izjavil Mikojan, so nas podprli z veliko naklonjenostjo in so izrekli najboljše voščila za sovjetsko ljudstvo. Imeli smo zelo zanimive razgovore s predstavniki ameriškega ljudstva: delavci, študenti, poslovni ljudmi in politiki. Seveda razumemo, da pametno stališče, ki so ga pokazali nekateri ameriški poslovni ljudje, ne more samo rešiti vprašanja trgovinske izmenjave med našima državama. Mnogo bo odvisno od tega, kako se bo to stališče odražalo v politiki washingtonske vlade. Toda na žalost do sedaj ni videti nobenega znaka o spremembi v tej smeri.

Mikojan je zatem omenil, da je Hruščev s svojim pismom, ki ga je poslal 2. junija 1958 Eisenhowerju, predlagal povečanje trgovinske izmenjave med ZDA in SZ kot korak, ki naj pripomore k medsebojnemu zaupanju. Omenil je, da se je o tem razgovarjal tudi s podpredsednikom Nixonom, z Dullesom in z raznimi ameriški politiki. «Ta izmenjava pogledov je bila koristna, je dodal Mikojan. Tudi ameriški politiki so se izrekli za izboljšanje odno-

loga, ne da bi dala kak pozitiven prispevek.

Mikojan je izjavil, da je takoj poročal svoji vladi o izidu svojega potovanja. S tem v zvezi je dodal, da lahko rečemo, da je vlada v celoti odobrila moje delovanje med bivanjem v ZDA. Mnenja je, da so rezultati tega potovanja nekaj, kar bi lahko privedlo do nadaljnjega popustitve mednarodne napetosti in do izboljšanja sovjetsko-ameriških odnosov. Naša vlada je zadovoljna nad pozornostjo, ki so jo do nas pokazali predsednik Eisenhower, državni tajnik Foster Dulles in druge uradne osebnosti. Sprejela bi z enako toploto gostoljubnost tiste ameriške osebnosti, ki bi prišla v SZ.

Mikojan je govoril priključno pol ure in zatem je odgovarjal na številna vprašanja sovjetskih in tujih časnika. Med drugim se je na konferenci govoril, razen o Mikojanovem potovanju tudi o možnosti izboljšanja odnosov med SZ in ZDA, o sovjetskih predlogih za Berlin in Nemčijo ter o tehničnem napredku v SZ.

Mikojan je poudaril tudi simpatijo in naklonjenost, s katero so ga številni ameriški državljani sprejeli v ZDA, zlasti pa delavci v avtomobilskih tovarnah v Detroitu, študentje na univerzi v Los Angelesu in stanovalci privatnih hiš, ki so mu vsi izrekli željo, naj sporoči sovjetskemu ljudstvu, da hoče ameriško ljudstvo živeti v miru in prijateljstvu s Sovjetsko zvezo. Pripomnil je, da so predstavniki poslovnega sveta v New Yorku in drugih mestih soglasno izrekli željo, naj bi se trgovinski odnosi s SZ razvijali na podlagi spoštovanja medsebojnih interesov, ter željo, naj bi se trgovinske vezi med obema državama razvijale z vsemi mogočimi sredstvi. «Obstaja vedno večje prepričanje, je pripomnil Mikojan, da je kljub hladni vojni in številnim predsodkom v ZDA proti Sovjetski zvezi, ozračje na splošno ugodno za ukrepe, ki naj okrepijo mir. Vedno večje število Američanov začne razumeti, da sta vojna in grožnja z vojno v sedanjih okoliščinah povsem neprimerno sredstvo za reševanje mednarodnih vprašanj. Odnosi med državami in posebno s SZ in z drugimi socialističnimi državami ne morejo v današnjem času temeljiti na vojni ali pa na grožnji z vojno.

Glede Berlina je Mikojan izjavil, da se je o tem govorilo podrobno pri vseh razgovorih, ki jih je imel z ameriški voditelji. «Naši sogovorniki, je pripomnil, niso mogli sporočiti nič konkretnega proti našim argumentom. Pozornost vzbujajo dejstva, da Američani pravijo: «Vi postavljate ulti-

mat, vi imate rajši grožnje.

Skušal sem razpršiti ta vtis, ker na naši strani niti groženj niti ultimata. Nočemo prednosti v Berlinu in tudi nočemo skodovati interesom zahodnih držav. Hočemo konec okupacijskega režima. Nočemo, da v Evropi ostane žarišče vojne. Hočemo, da imajo vse države dostop do zahodnega Berlina, in želimo, da to jamčijo vse velike države; gre za najbolj miroljubne predloge, ki so mogoči.

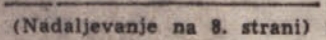
Zatem je Mikojan izjavil, da je sovjetska vlada po poteku šestmesečnega roka, ki ga je določila v zvezi z Berlinom, odločena izročiti svojo oblast v vzhodnem Berlinu vzhodnonemški republiki, če se v tem času ne bo skupno nič začelo. «Toda, je dodal, bistvo naših predlogov ni vprašanje časa, pač pa začetek pogajanj. Če se bodo ta pogajanja začela z dejanskim namenom, da se reši nemško in berlinsko vprašanje in če bodo zahodne države pokazale dobro voljo, se razume, da bo vedno mogoče podaljšati pogajanja za nekaj dni, za nekaj tednov in v primeru potrebe za nekaj mesecev.

Na vprašanje, ali so ZDA naklonjene nemški konfederaciji, je Mikojan odgovoril, da se o tem ne more jasno izreči. «Vendar pa F. Dullesova izjava, da so mogoče še druge rešitve, razen rešitve na podlagi vo-

(Nadaljevanje na 8. strani)

je bil upravnik windsorskega gradu. Ker je poznal vse podrobnosti o intimnih dogodkih v tem gradu, je začel pisati in objavljati spomine. Ze po prvih nadaljevanjih so mu prepovedali nadaljevati, da bi ne odkril »znanih tajnosti«.

Osemletni David Simpson
deklico bele polti. Pri
biti na lice. Zaradi tega
hosta do polnoletnosti n
vetnik Williams noče na
hodo umorili, če bo vzt

Stvar je dvignila obilo
rahu, ker sta Lacaze in
Guillome v Franciji zelo
namana in ker spadata oba v
rog De Gaullovega gibanja.

— da se je rimski policar Carlo Montesi, bratranec pok. Vito Montesi, izjavil, da se je njegov funkcionarju izjavil, da se je gotovo ve, kdo je njegovo sestrično umoril. Ker je ta izjava nekoliko drzna, na policijski funkcionarji niso takoj verjeli, pač pa so ga poslali na pregled k psihiatru.

milica Paula
mladega poro-
častvo, ki je
gledal, da se
vsi njegovi
prijatelji in
prijateljice
vselej zbirajo
okoli njega. To
mu je prineslo
veliko prijatel-
jev, ki so ga
vselej spremljali
pri njegovih
prijateljih in
prijateljicah.
Njegova žena
je bila zelo
lepa, a ni bila
zelo inteligentna.
Njegova žena
je bila zelo
lepa, a ni bila
zelo inteligentna.
Njegova žena
je bila zelo
lepa, a ni bila
zelo inteligentna.

JAROSLAV HAŠEK

Dediščina po Francišku Šafranku

Zapuščina po Francišku Šafranku je znašala po uradni ugotovitvi sedem avstrijskih vinarjev. Več po tem dobrem možu ni ostalo. Najhuje pa je bilo pri vsem tem, to, da ni bilo nikogar, ki bi se bil za to dediščino potegoval. In tako je bila država prisiljena, da je morala vseh sedem vinarjev spraviti v depozit. Kakor hitro se je torej država za to zadevo zavzela, so začeli uradi poizvedovati po dedičih. In poizvedovali so vestno in prizadevno.

Najprej je bil imenovan upravitelj zapuščine po Francišku Šafranku; ta je uradno izdal dobro stiliziran razglas, ki so ga prinesli za običajno pristojbino razni časniki:

Dne 17. junija je v splošni bolnišnici umrl 67-letni pečarski pomočnik Francisek Šafrank, po svojih podatkih samski. Vsi, ki imajo pravico do dediščine, naj se javijo pri podpisnem okrajnem sodišču. Upravnik zapuščine, gospod Kamejka, je torej vzel zadevo energično v roke in se potrudil, da bi našel sorodnike rajnega Franciška Šafranka — z vso natančnostjo, ki je bila lastna avstrijskim uradom.

Gospod Kamejka je bil sodni oficij; marsikaj je že doživel, a še nikoli ga ni doletela čast, da bi bil upravitelj zapuščine, šele zdaj v primeru Franciška Šafranka.

«Storil bom, kar do more», si je mislil, «samo drag bi mogel preprečiti, da bi jaz tega ne razčistil». Medtem ko je gospod Kamejka neutrudljivo delal, je zapuščina sedmih vinarjev mirno počivala v državnem depozitu in okrog je hodil sem in tja ojak z nabito puško.

Gospod Kamejka ni bil len. V kratkem času se je lahko pohvalil, da je objavil še okrog petdeset oglasov v praskih in podeželskih časnikih, kar je veljalo za puščinski urad šest sto kron. Dniarist Smid je imel polne roke dela s pisanjem pismom vsem mogočim Šafrankom, ki so jih pozivali k sodišču. Samo v Pragi je bilo oseminpetdeset Šafrankov. S takšnim materialom se je že dalo delati in kar veselo je bilo, pasti se na mukah teh revežev, ki so jih gonili k sodišču ter jih strogo in temeljito zasliševali.

Pa tudi najezil se je s temi Šafranki! Nekateri je bilo treba celo prinesiti k sodišču, tako na primer Alojza, Benona, Arturja, Viljama, Karla in Antona Šafranka, pa Filomeno Šafrankovo (ta baba je strašno jokala in tulila, ko sta prišla ponjo ob šestih jutraj dva stražnika). Dva Šafranka, Mitja in Bogoslav, sta prišla zaradi tega ob eksistenco, kajti stražnika sta prišla ponjo v delavnico in njun delodajalec jima je to hudo zameril.

Seveda vse to ni bilo važno, saj je bilo treba pravičniti zadostiti.

Potem je odkril gospod Kamejka dvajset Šafrankov v Plzni, po adresarju mesta Plzna. V Klatovih jih je našel deset.

Zdaj je začel gospod Kamejka govoriti: «V Visokem Mitu ni nobenega Šafranka!» In nekega dne je prišel zmagoslavno domov in rekel ženi: «V Budimpešti je osem Šafrankov!»

Dal jih je zaslišati pri tamkajšnjih sodiščih. V enem letu se je pomnožilo pri okrajnem sodišču število uradnih spisov za 629 in treba je bilo napraviti za črko «S» novo registraturo ter prideliti še enega pisarja.

«Ne smemo izgubiti niti trenutka», je pravil svojim podrejenim. «Zdaj se vrnemo na Brno, potem pa na Olomuc in šlo bo gladno. Vzamemo okrožna sodišča drugo za drugim, nato pa obdelamo Stetjo. Da, gospodje, s sodnim aparatom se da neverjetno veliko doseči. In zopet so bile črke «S» v registraturi pomnožile za 566 spisov. Nekega dne je pravil gospod Kamejka zmagoslavno: «Zdaj pojdemo na Dunaj. Prosim bomo policijo za pomoč. Ne smemo za-

mučiti niti trenutka. Brzojaviti moramo, ali ni tam kakega Šafranka.» In res je dunajsko politično poslala k tukajšnjemu okrajnemu sodišču enega Šafranka, enega Šafrana. Naključje je hotelo, da so bili vsi ugledni trgovci, ki so se strašno čudili, da so jih ponoči aretirali in drugo jutro odpeljali v Prago. Sicer pa je ta dogodek znan iz interpelacije poslancev v parlamentu.

Gospod Kamejka je kar žarel. «Vse gre popolnoma gladko», se je hvalil, «boste videli, da bo izšlo dediščina po Francišku Šafranku. Zdaj se obrnemo za pomoč še na konzulate.»

In zopet se je nabralo 172 novih spisov. Konzulat so se prav tako odločno zavzeli za zadevo.

V Nemčiji so našli 314 Šafrankov, v Franciji dva, v Angliji devet, v Rusiji trinajst (ki so jih ugotovili in odpeljali v Sibirijo), v Turčiji so izsledili enega Šafranka deja, v Španiji niso našli nobenega, zato pa v Ameriki osemdeset. Iz Avstralije ni bilo odgovora, iz Pekinga pa negativni, toda iz Tokia je prišlo navdušeno pismo, da tam ni nikogar tega imena.

«Gospodje», je veselo rekel gospod Kamejka svojim podrejenim uradnikom, «vse se začne jasno. Boste videli, da bomo v dveh letih izsledili dediščino, ne smemo pa dotle na zadevo pozabljati. Znova je treba pisati sodiščem, poizvedovati, iskati in si ne privoščiti oddiha. Izdatki in stroški znašajo doslej samo enajst tisoč kron, kar je malenkost v primeru z važnostjo tega pravnega postopka.»

In poizvedovalo se je naprej, dokler ni prišel nekega dne gospod Kamejka v pisarno in rekel pisarju Smidu: «Prosim, napišite z menoj protokol glede dediščine po Francišku Šafranku. Nikar se ne smejte, prosim, nisem zlorel, gospodje. Bodite tako prijazni in me vprašajte po običajnih formalnostih. Vase ime? Odgovorjam: Jan Kamejka. Ste bili morda kako v sorodu z rajnikom Franciškom Šafrankom? Odgovorjam, gospodje: Sem bil... Vidim, kako ste razburjeni. Da, gospodje, slednje smo se dokopali do cilja. Moja mati se je pred poroko imenovala Šafrank. Včeraj sem pregledal naše rodbinske spise. Imela je brata Franciška Šafranka, pristojnega v Ounjetice. Ta brat je bil veliko mlajši od nje, izvečen pečar in je istovestno umrl Franciškom Šafrankom, zapustnikom dediščine. Priplašam se k tej dediščini in prostim, da napišite z menoj protokol.»

Se pet let je trajalo, preden so bile opravljene nekatere manjše formalnosti. In po teh petih letih je gospod Kamejka prevzel dediščino. Iz državne depoziturne so mu izplačali tistih sedem vinarjev, ki jih je do svoje smrti nosil pozlačene kot obesek na verižici pri žepni uri.

Mario Vilhar

Kmečka polka (1957, metalizirana terakota)

ZELO LEPA IZDAJA FELTRINELLIJEVE ZALOŽBE

I quaderni del dott. Čechov

V pisateljevih beležkah ni stavka, ki ne bi imel svojega človeškega, kulturnega, zgodovinskega ali poetičnega pomena

Kulturne zasluge, ki si jih je založnik Feltrinelli pridobil v zadnjih letih, so se povečale za en dogodek, ki je razveselil vse ljubitelje ruske književnosti in

še zlasti književne zgodovinarje. Ta razkošna izdaja beležnic Čehova* je namreč neprecenljive vrednosti, saj nam osvetljuje vse najbolj skrite kote duše velikega

Rusa in nam s tem končno pojasnjuje duhovni postopek, po katerem so iz vsakdanjih opazovanj nastala nesmrtna dela, s katerimi se začneva nova doba v zgodovini svetovne književnosti.

Znano je bilo, da je Čehov imel navado zapisovati vse misli, ki so mu rojile po glavi in s katerimi se je pozneje pri ustvarjanju nameraval okoristiti. Čehov je sicer zaničeval to svojo navado in lik književnika, kakršni v Trigorin v Uti, je v tem pogledu dovolj zgovoren. Vendar je vedel, da bi mu bilo brez te navade skoraj nemogoče kaj napisati, kaj misli niso predmeti, ki jih ima človek na razpolago, kadar hoče. Zato do zadnjega dne svojega življenja ni prenehal z zapisovanjem v svojo beležnico, v kateri se je tako nabralo ogromno materiala. Popolnoma upravičena je bila torej radovednost književnikov in navadnih bralcev, da bi zvedeli, kaj je Čehov napisal zase, in primerjati vsebino beležnic z deli, ki so prišla v javnost. Toda čakati so morali dolga leta, kajti šele l. 1950 je pri založbi moskovske Pravde izšla prva izdaja te knjige, ki smo jo za zaslugi založbe Feltrinelli in prevajalca Pietra Zvet-

remiča dobili tudi v italijanskem prevodu.

O zunanji obliki beležnic Čehova bomo takoj rekli, da je velika škoda, da pisatelj ni imel navade, pisati datumov na svoje liste. Kronološko zaporedje bi nam bilo zelo koristno za boljše razumevanje povezave med beležkami in literarnim delom, na katero se nanašajo. Se zlasti čutimo pomanjkljivost v zadnjem zvezku, sestavljenem iz letnih listov, ki obsegajo najrazličnejše dobe pisateljevega življenja. Toda bralec, ki mu je bolj do srca znanja duše Čehova kot do znanstvenih ugotovitev virov, iz katerih izhajajo njegova dela, se te kronološke pomanjkljivosti pravzaprav niti ne zave. Tako velik je namreč zaklad misli in opaznanj, ki jih vsebujejo ti zvezki, da bralec prav kmalu pozabi, da gre šele za grobi material, s katerim je pozneje pisatelj gradil svoje nepozabne umetnine, saj bi prav lahko smatrali te zapiske za izpoved edinstvenega človeka, ki je na pragu našega stoletja s svojim bistrim pogledom odkril vso duhovno bedo našega časa in nad njo našel bridke solze. Zlasti presenetljive so nekatere misli o vesoljskem relativizmu, s katerimi je Čehov prehitel za dve desetletji velikega Einsteina. En sam primer. Na strani 65 svojega prvega zvezka je pisatelj zapisal: «Morda je naše vesolje nekeje v zobu kakega velikanaa.»

V luči takih misli je skoraj nemogoče, da bi ne razumeli, zakaj je Čehov še sodoben in zakaj ga danes prav tako razumemo kot za njegovega življenja. Njegova umetnost izhaja iz samega bivanja življenja in ne iz tega ali onega pojmovanja življenja. Njegov duh je res imel pred očmi gola človeka, to je človeka, ki ne more prikrivati svojih napak in svoje tragične nečestitosti, a je prav zavoljo teh napak in te tragične nečestivosti plemeniti, ker trpi. In v tem pogledu nam ti zapiski ponovno potrjujejo, da Čehov ni bil črno-gled, pa naj so to izjavili tudi najresnejši kritiki. Zaključna misel «Treh sestera» je bila vodilna misel celotnega življenja. Večkrat namreč srečujemo v teh zvezkih beležnic take izjave: «Pojdite, kar pojdite gor po lestvi, ki ji pravimo kultura, civilizacija — pojdite! Toplo se vam priporočam, da to storite; toda kam iti? Tega res ne vem. Vsekakor se izplača živeti za zavoljo same lestve.» To nam priča, da je življenje za Čehova imelo neki smisel, pa tudi če tega smisla za sedaj ne razumemo. Nekega dne, pravi Čehov, bo ljudem končno popolnoma jasno, čemu živimo, in tedaj bo na svetu prava veselje.

Na prvi pogled je tako gledanje sicer res črno-gled, saj nekako istovestno življenje in se zato ne smemo čuditi, če je to zavedlo v zmozi marsikaterega kritika Čehova in zaradi tega marsikaterega režiserja njegovih del. Toda če dobro pomislimo, ne more biti črno-gledosti, kjer je vera v življenje in bodočnost, in kdor se dvomi, naj prečita te intimne zapiske Čehova, pa se bo končno prepričal. Črno-gledost Čehova je samo v tem, da vidi vse slabe strani človeškega bivanja in ves nesmišelnost njegovega početja, vendar to stališče ne zanika življenja. Nasprotno. Rekl bi rajši, da mu daje plemenito, trpečo vsebino, s katero si bo lahko v bodočnosti, pa naj bo ta tudi čez tisoč let, odkrilo pravo srečo. Ti zvezki Čehova nam torej dokončno pojasnjujejo njegovo v bistvu pozitivno stališče do življenja, kar je nedvomno velikega pomena za vse tiste, ki si vse do

gilda. Vilharjeve tri kompozicije «Vehstazij», «Muzikantje» in «Rock and roll» ti priključijo v spomin Nemesosove nogometne. Ta razstava kaže skrbno pripravo. Dela so zelo lepo razporejena v petih prostorih in Borchsenius (danski slikar-portretist, ki je povabil k sebi Vilharja in mu dal na razpolago razstavne prostore, op. pisca) je z rožami in lučmi pripravil praznični okvir ob umetnosti jugoslovanskega gostia. (Mulle).

Mr. Evergreen je dal svojemu članku v «Fyns Socialdemokrat» (št. 324, 23. 11. 1958) naslov: Nem stisk roke. — Češ, že mnogo umetnikov iz raznih dežel je tu razstavljalo, sedaj pa smo dobili gosta iz Jugoslavije. «Zato hočem studirati stvar še s tem večjim zanimanjem.» Med drugim tudi pravi takole: «Vilhar izkorišča svoj talent najbolje v večfigurni skupinski plastiki, na pr. v skupini «Jazz-muzikantje», «Svirajoči jugoslovanski godeci». Tu pride do izraza Vilharjev duhoviti, a topli človeški humor, njegova sigurna roka, njegov čut za očarljivo legavost ljudskega ponašanja, njegovo obvladovanje ritma in veselo razgibane plastičnosti. Tukaj ob-

čutim, da bi Jugoslovani najraje rekli «Tis, in to bi prišlo od srca!» V slikah pa se ti zdi na prvi pogled tujec, posebno v barvah, ki so tuje za naš bolj francoski okus... Pristen jugoslovanski kolorit mora biti po svojem bistvu nekaj takega kot pojer ali malce oster tokajec (na pr. slika Livarna).

Ib Paulsen pa piše v «Fyens Stiftstidende» (št. 334, 3. 12. 1958) pod naslovom «Tuj ptica...» med drugim: «Najprej navedem plastiko, ker je videti umetnikov bistveni delež... Vilhar ima izrazit dar, opazovanja in doživljanja... Če hočeš v nekaj potezah označiti Vilharjevo svojost, bi ga lahko imenovali slovenskega Doederheultra, čeprav tudi ta primerjava še ne bi vsega povedala...» Pisec ima v mislih slavnega švedskega antropologa, ki je Vilharja pripovednik. Pravi, da zadene Vilharjevo poanta v živo in navaja kot primer dela «Don Quijot in Sancho Panza», da hauskos reminiscence «Se živimo», «Dva pijančaka», «Marionete». Med slikami se dopade Paulsenu «Kazalcis», sicer pa pravilno sodi, da nimajo istega značaja kot plastika, čeprav jim priznava simboliko in tudi gužnjaško ognjvitost, češ da so barve danških slikarjev preveč zabrisane.

Nato je Vilhar razstavljalo svoja dela tudi v Kopenhagnu pri Menningu Larsenu, Bredgade 36 (Havehuset, od 10. do 24. decembra), kjer so ga vključili v danski televizijski program. V Odenseju (Dalum), kamor je bil Vilhar znova povabljen, so pred njim razstavljali tudi Fran Godec, Bara Remec in France Gorše. Ko poročamo o potovanjih naših umetnikov na evropski sever, bi se spomnili tudi uspehov, ki sta jih doživela v Skandinaviji oba naša kraška rojaka: Celso Pertot iz Nabrezine, ki deluje trajno v Stockholmu, in Lejze Spacal iz Trsta.

Veliko delo iz druge svetovne vojne Theodor Plievier - MOSKVA

Mariborski založbi Obzorja je treba izreči vse priznanje, saj je v zadnjem času posredovala slovenskim bralcem nekaj kvallitetnih in zanimivih del svetovne književnosti. Med te posebno zanimivosti slovenskega knjižnega trga moramo uvrstiti tudi roman «Moskva», ki ga je napisal nemški pisatelj Theodor Plievier. «Moskva» je prvi roman trilogije Moskva-Stalingrad-Berlin. Ko bomo letos dobili v slovenščini iz druge svetovne vojne v celoti dostopno tudi našim bralcem, pri katerih bo nedvomno deležno velikega zanimanja. Kot lahko sodimo po prvi knjigi, po romanu Moskva, sicer to delo ni take vrste, kot si pod pojmom roman predstavljamo široko razpredeno pripoved o dogodkih, s prepletenim usod in slikanjem družbenega ozadja. Roman «Moskva» je pravzaprav pripoved o drugi svetovni vojni, pripoved o usodnih trenutkih na vzhodni fronti od junija 1941 pa do zime 1941-42; pripoved o dogodkih na fronti in neposrednem zaletu na obeh straneh in ne dosti več kritičnih trenutkih nemškega poraziranja masovno uničuje oficerje, ki so ukazali umik, da bi rešili armado. V romanu Plievier pogumno razkrinka to temno stran so-

ter vso vojno. Vojnih dogodkov se ni udeležil, pač pa je marljivo zbiral gradivo in na podlagi avtentičnih podatkov napisal roman. Tako je odnos nemškega pisatelja, ki je vojno preživel v Sovjetski zvezi, do vojne med njegovo prvo in drugo domovino, še toliko bolj zanimiv. In s tega stališča je treba vrednotiti tudi njegovo delo. Roman kaže, da ga je napisal Nemec. Ne samo zaradi pedantnega, drobne opazovanja množice dogodkov, temveč predvsem zaradi odnosa do obeh sovražnih taborov. Plievier ne more skriti občudovanja do nemškega vojnega stroja zmagovitega stroja, katerega usmerjajo visoko kvalificirani strokovnjaki - generali. Stroja, ki po zmagovitih uspehih po Evropi zablišči končno tudi na sovjetskem bojišču. Ta odnos se pokane zlasti če ga primerjamo s pisateljevim odnosom do sovjetske armade, ki oropana strokovno usposobljenih voditeljev predstavlja samo še žalostno podobo nekdanje slave. Seveda je v ozadju Stalinsvo vodstvo s široko razpredeno NKVD-jevim aparatom. Ta v kritičnih trenutkih nemškega poraziranja masovno uničuje oficerje, ki so ukazali umik, da bi rešili armado. V romanu Plievier pogumno razkrinka to temno stran so-

vjetske države. Toda pisateljev odnos do nemške vojske je vsekakor drugačen, topljši in bolj človeški. Zameriti mu smemo tudi, da Nemce prikazuje samo kot dobre vojake, sploh pa ne omenja zloglasnih in krvoločnih esesovcev in članov civilne uprave, ki so v ruskem zaledju ustvarjali pravi pekli. Zato nas Plievierova knjiga pravzaprav dvakrat preseneča.

Kljub temu se nam Plievier pokaže v tem delu kot pisatelj, ki skuša neumorno poiskati resnico, ki se zavzema za žrtve neodgovornega poveljstva, za preprostega vojaka in trpečo ljudstvo, kot pisatelj, ki kot izrazit humanist obtožuje vsako nasilnost. In v vsem tem je prava moralna vrednost knjige.

Plievierovo pripovedovanje je zanimivo, čeprav moti prevelika razdrobljenost in preveliko spuščanje v podrobnosti, ki bralec otežujejo pregled nad celoto. Kljub temu je njegovo pisanje vsekakor živo in zanimivo ter kompozicijsko spretno. Zato je, da slovenski prevod ni najboljši. Sicer pa je Plievierova Moskva veliko delo, ki bo skoraj vsakega bralca zagrabilo.

Sl. Ru.

Tako je Čehov pisal zdravniške recepte

danes se niso bili na jasnem glede tega osnovnega vprašanja. Toda tudi v pogledu pisateljevega realizma nam ti zvezki povedo dokončno besedo. Dovolj, da v tej zvezi prevedemo sledečo pisateljevo beležko: «Neki človek, ki mu je bilo v skrbeh zaradi zgoraj omenjenega, je bil v skrbeh zaradi 21 rubljev skritih v skrajno ožrežane noge. Bog je bil noben kritik ne moji, da mu daje plemenito, trpečo vsebino, s katero si bo lahko v bodočnosti, pa naj bo ta tudi čez tisoč let, odkrilo pravo srečo. Ti zvezki Čehova nam torej dokončno pojasnjujejo njegovo v bistvu pozitivno stališče do življenja, kar je nedvomno velikega pomena za vse tiste, ki si vse do

kulturnega, zgodovinskega ali poetičnega pomena, saj so ti zvezki, kot smo že povedali, prej dokument genialne duše, ki je nosila v sebi usodo celotnega človeštva, kot običajni zapiski pisatelja, ki zapisuje samo to, kar mu utegne neposredno koristiti. Zato je branje teh zvezkov res nepozabna duhovna izkušnja, ki lahko obogati človeka in ga usmerja v poznanje Čehova, pa tudi človeka, ki ga skoraj ne pozna, saj je v teh zapiskih samo bistvo 20. stoletja.

*I quaderni del dott. Čechov - Appunti di vita e letteratura di Ant. Čechov - Feltrinelli Editore - Milano, 4000 litr.

Izrazil pogled
in nasme
mladega dekleta

FRANCE
MAGAJNA

Skozi tuje sadovnjake

Drevesni paradiznik

Da, tudi tako drevo imamo na svetu — drevo, ki rodi paradiznike! Ta zanimiva rastlina je doma v Južni Ameriki in spada v družino Solanaceae, prav kakor naš krompir in naš ujem poznani paradiznik. To vam je majhno drevo,

ki doseže od treh do štirih metrov višine. Debelje je dovolj močno, da drži svoje usakoteno breme, ni pa to pravzaprav les, ampak nekako stisnjeno stebelce. Listi so veliki z dvema globokima zareza in spominjajo nekoliko na liste našega jetrnika, te skromne spomladanske cvetlice. Cveti so majhni, rdečkasti, lepišči in poganjajo iz pazduh listov. Plodovi, ki visijo na dolgih, kakor krompirjeve vitice tenkih pecljih, so podobni zelo debelim čespičam, po vseh drugih znakih so pa pravi in pristni paradizniki. Dosežejo le pet centimetrov dolžine in so pol toliko debeli.

Zorast nosi ime «Cythomandra» in šteje kakih trideset sort brez posebne praktične vrednosti. Izjemje je samo ta sorta, o kateri govorimo, in to se ponaša z dvema vrstama: Amenoza («Cythomandra detacea») in «Solanum frons» (Hook). Domačini ji pa pravijo v svojem jeziku enostavno drevesni ali drevesni paradiznik.

Sorta se razmnožuje s semenom. Rase naglo in začne roditi že s tretjim letom. Domačini imajo radi ta drevesa na svojem vrtu, ker so zanimiva, lepa in tudi rodijo. Plodovi niso poslastica, ker so v pravem pomenu besede paradizniki in se uporabljajo kakor paradizniki. Zagonosilnost okus uganja vsem, ki radi uživajo paradiznike v presnem stanju.

Krhovec

Ko bi mogli to drevo udomaćiti pri nas, bi nastal med peki velik preplah. V njihovo srečo in našo nesrečo pa uspeva samo v topli Indiji in po še bolj tropičnih otokih (ki jih je legio) južnega Pacifika. Ne vem, v katero rastlinsko družino spada. Po pisarnju ene knjige, ki jo imam

pred seboj, spada med krhovec (Urticaceae), po drugi pa med murve (Moraceae). Pa naj spada kamorkoli, poglavitna stvar je, da rodi pravi in pristni kruh.

Drevo doseže deset metrov višine ali kaj malega več. Če je ranjeno, teče iz njega mleko podobna sok. Debelo je do polovice višine brez vej. Te so hkrati in krhke. Listi so usnjati, temnozeleni in zelo veliki — največji so meter dolgi in le malo manj široki. Imajo od strani globoke zareze in za zaradi tega podobni nekakšnim rokavicam (nabavno) devetimi prsti. Cveti so enopolni; moški napravljajo nekatere matice (kakor oreh ali leska) in te matice so dolge do pol metra; ženski so razmeroma velika kepa plodov, ki je nekako podobna gobi. Na zlatu temu so plodovi potem nabavni brez semena. Okrogli gobasti plod je od začetka zelen, pozneje rjav in končno rumen. Doseže debelost 15 centimetrov. Višina na koncu krhkih vej navadno in skupinski po dva ali trije skupaj. Kosa ploda je groba, krhava po površju in vsa razdeljena v nepravilne štrikotnike. V celoti stiči plod ogromni

murvovi jagodi. Dokler je nezrel, ima v sebi ko mleko bel sok, ko pa dozori, je njegova sredica neznanako podobna sredici svežega belga kruha — je bela, gobasta in testena. V praznih plodovih se spremeni v rumeno, postane vodena in diši po pilobli. V napravnem stanju zrelosti je tudi po okusu podobna kruhu, vendar je občutiti v njej malce trpkosti zaradi čisto-vine.

Vseposred, kjer krhovec uspeva, je od prebivalstva visoko cenjen, ker mu daje hrano, ki tudi po reditni vrednosti prav nič ne odstopa našemu pšeninemu kruhu. V kuhinjah pripravljajo iz plodov vsakovrstna jedila. Enostavno pečeni so zelo sladki, drugače pa skor brez okusa. Pri pravi raznih krhovec jedil, primestajo domačini radi banane in druge sadeže, da dosežejo zaželeni okus.

Ker so med krhovec rane in pozne sorte in ker vsaka rodi po trikrat v letu, imajo tega prirodnega daru ljudje skoro vse leto na razpolago.

la. Iz gumijaste smole po debelih kahujo nekaj lak ali lošč, s katerim loščijo svoje čolne, da postanejo za vodo neprepustni. Rumeni les, ki je sicer mehak, je zelo krhki; na zrak se kmalu potemni in je potem močno podoben mahagonijeve-

mu. Delajo iz njega čolne, pohištvo in še tisoč drugih reči.

V temnem sorodstvu s opisanim krhovecem je sorta «Artocarpus integrifolia» (Linné), ki ji domačini pravijo «džaka». Ta ima celorožne liste, najraje na rodni mladikah in suličaste drugih. Sorta rodi ogromne plodove, ki so pol metra dolgi in tehtajo vsak od 15

do 20 kilogramov. Uporabljajo jih kakor kruhovce, toda so po kakovosti daleč zadaj. Le največji siromaki se hranijo z njimi.

Pasijonskin sad

Mi poznamo pasijonke le kot lepo in zanimivo cvetlico, čeprav jo navadno vidimo le pri kakih vrtnarjih, ki se ukvarjajo s cvetličarstvom. Vseh vrst pasijonk je kakih štirideset. Večina so to tobohotno rastoče vpenjavke, so pa tudi take, ki rasejo brez opore kakor samostojni grmič ali pa celo kot mala drevesa. Skoro vse so doma v tropičnem podnebnju. Mnoge vrste rodijo več ali manj debele mikavne sadove, ki pa niso vselej za človeka užiti. Med temi pa, ki rodijo koristne in zares dobre, sta posebej dve sorti, ki sta daleč pred vsemi drugimi.

Prva se znanstveno imenuje «Passiflora quadrangularis» in je doma skoro izključno v tropični Ameriki. Skoro ga ni tam boljše vrste, ki bi ji ne imel. Kakor divja trta se bohotno vpenja čez visoke ograje ali umetno napravljeno lična ograjda in latnike in pokriva kaj pogostoma tudi krovne dreves in se pri tem obnaša daleč kakor tropične liane ali kakor po naših gozdovih vse okoli sebe daveči robot.

Ta sorta pasijonke je v latiniki Ameriki znana največ pod imenom «granadilla», ima pa še več drugačnih lokalnih imen. Tako na primer ji pravijo na otoku Cuba «pasionaria». Kakor tista španska revolucionarka «Granadilla» je zelo močna in hitre rasti in sijajna plezalka. V tednu ali dveh že pokrije namenjeni tatnik in popolnoma zasenči prostor pod njim. Liste ima velike, celorobe in so jastakotne oblike. Cveti so tudi veliki in navzdol viseči; merijo v premeru od osem do petnajst centimetrov. So zelo lepi in zanimivi. Cvetna časa, zelena od zunaj in bela od znotraj podpira rdečkasti cvetni venec. Močno in prijetno diši. Plod je podolgast od 15 do 25 cm dolg, rumenkastozelen. Meso je želatino in prepregnato s rahlo kislostim sladkim sokom. V sredini je plosko drobno seme. Zeleno plodovje kuhajo in jih uporabljajo kakor zelenjavo, dozorelo pa užijajo presne. Iz prerezanega ploda poberejo z žličko seme, mehko meso malo osladijo s sladkorjem in prahom in ga potem zajemajo z žličko kakor majdine. Sladki sok je oaze življenja v vročini. Srednja sorta je močno občutljiva za mraz in se spretno odloži desetih stopinjah nad ničlo.

Druga sorta, ki je bolj razširjena po Avstraliji, se imenuje «Passiflora edulis» in je manj važna od prej

opisane. Brazilija je njena prvotna domovina. Je bolj močna in odprnejša od prve in njeno stebelce je bolj leseno, bolj trdo. Trolni listi so veliki in bi po obliki spominjali na mnogo manjše liste našega hmelja. Cveti so beli, včasih škrlatno nadahnjeni. Sad je skoro okrogel, trde meke kože, bele barve na vrhu, pri peclju pa škrlatnoplakat. Užiten meso je mehko, zelo slastno, toda le malo ga je v vsakem plodu, ker skoro vso notranjost zavzema seme. Doseže debelost kurjega jajca, je pa manj podolgast.

V prejšnji nedeljski številki smo objavili le kratko vest, zdaj pa objavljamo nekaj več podrobnosti o tej lubezniški zgodbi.

Predolgo bi bilo, če bi hoteli naštet vse neveste, ki so jih v zadnjem času

pridobili perzijskemu šahu. Med temi so bile vse mogoče perzijske princeze in pa hčerke znanih bogatašev, ki bi prišle v poštev, da zasedejo mesto bivše cesarice Sorayte. Toda za vse te kandidatke se je sčasoma izkazalo, da jih perzijski šah verjetno ne bo izbral. Tako se je začelo zopet govoriti in šušljati, da je perzijski šah še vedno zaljubljen v Sorayto, ter da se bosta prav gotovo srečala, ko bo šah na uradnem obisku v Italiji. Do tega srečanja pa ni prišlo; toda šahov obisk v Italiji in v Svici vendarle ni ostal brez posledice. Takoj po njegovem odhodu so se namreč pojavile v angleških časopisih vesti, da je šah zasnubil hčerko bivšega italijanskega

Mallemi ljubosumno čuvajo dragoceni „Alahov kamen“

Prvovrstna kovina in mojstrski izdelki v tajinstveni afriški puščavi - Strogo zabranjen dostop tujcem
Le kapetanu Riquetu je leta 1916 uspelo odnesti kos, ki ga hranijo v pariškem naravoslovnem muzeju

podoben žilindri. Tam piše: Zelezo iz Singeti. Meteorit?

Leto 1916. Kapetan Riquet je po veljavi pušavske policije v Singetju. Policaji so iz rodu Ghumiers. Riquet ve, da so Mallemi kovači. Zanimajo ga od kod jim železo. Kogar vpraša, vsak se brani in izjavlja, da ne ve nič. Mimogrede pa je ujel besede o «Alahovem kamnu».

Nekega dne sili Riquet središč razgovor. «Pa so Mallemi zopet neopazno prinesli železo. Francoskega poveljnika smo izabili iz Singetja. Razširili smo vest, da sosednji rodovi pripravljajo roparski napad. Seveda je poveljnik, Evropejec, takoj odšel, da bi prestregel napad!»

Mnogim našim ljudem so lepe sanje, spravi si skupaj kupček denarja, potem pa si kupi bar ali garažo, oddati jo v najem ter živi od najemnine in žuljev drugih. Tam v oazah v Sahari je želja, spravi si skupaj kupček denarja, potem pa si kupi kamele, oddati jih v najem in naj z njimi po karavanskih poteh potujejo najemniki. Oni bodo pa živi od najemnine in žuljev drugih.

Kapetan Riquet je imel korporala Uld Seina. Njegova želja je bila — spravi skupaj kupček denarja, reči «Adi» pušavski policiji, in kupiti si kamele. Sili in sili je vanj Riquet in mu objubil kamele. Končno se je Uld

Motiv iz oaze blizu Singetja

Sein vdal. Uld Sein ni bil Mallem; vedel je pa za njih skrivnost. Bal se je Mallemov bolj kot Francozov. V Zapadni Sahari veljajo Mallemi, kot hudi čarovniki, ki vedo vse, ki jim nič ne uide, se za vsak zločin grozno maščujejo. Največji zločin pa je povedati belcem in nadvse osvovljenim kristjanom — nevarnikom — Nasranim tajnost o «Alahovem kamnu» v puščavi.

Neke noči je divjal grozen vihar; zavijalo je, v zraku sam pesek. Odjalo sta na posebnih kamelah, ki dirjajo skupaj pušavski kot blisk. Kapetan je moral prej prisesti in se zakleti, da nima s seboj niti kosčka papirja niti svinčnika niti kompasa. Dovoliti je moral, da je korporal Uld Sein, njemu kapetanu, preiskal žep. Ob prvi zori sta prihajala do «Alahovega kamna». Velika, gladka, ploščata bleščača se gmota. Kapetan jaha do kamna. Na tleh leže manjši bleščeči se kosi. Hoče razjhati in pobrati nekaj kosov. «Nikar, kapetan! Kamen je zaklet. Nikar ne pobiraj. Če boš imel pri sebi le najmanjši kosček, nikoli več ne prideva živa v Singeti!» Toda Riquetu se le posreči doseči s kamele kos kamna, ki je močel kot zid ob poti. Uld Sein ni videl. Ta kos, ki tehta 9 funtov je tisti kos iz muzeja v Parizu.

Leta 1924 je profesor Lacroix dal kamen iz Singetja pariškemu naravoslovnemu muzeju. V pismu je pisal: «Tehta 4 in pol kilograma. Našel ga je kapetan Riquet 45 km jugozapadno od Singetja. Ta kos je ležal poleg velike kovinske gmote. Po eni strani meri

ta gmota gotovo svojih 100 metrov, vsoka pa bo tudi več kot 40 metrov. Oblika naj bi bila oblika pravokotnika. Je gladka, zgleda in se blešči kot eralo. Okoli leže razmetani manjši kosi. Okoli li in okoli pa so same sipine.»

Uld Sein ni nikoli postal lastnik kamela. Ali so ga spravili s sveta Mallemi, ki vedo vse; ali pa mu je prinesel nesrečo zakleti «Alahov kamen»?

Leta 1952 je bila tam blizu velika skupina znanstvenikov, toda do «Alahovega kamna» ni prišla.

«Alahov kamen» južno od Singetja je še vedno tajnost Mallemov. Zelo verjetno je to velik meteor — izpodnebni, ki je v davni preteklosti padel v puščavo in se globoko zaril v zemljo. Del tega izpodnebnika pa je ostal še na površju. Kolikor moremo sklepati iz izdelkov, mora biti to krasna zlitina železa in drugih kovin, da je pač mogoče izdelovati iz tega naravnega vira — daleč nekje v Sahari, brez prave kurjave in s preprostimi sredstvi najboljšje železne izdelke.

Umljivo, da Mallemi ljubosumno čuvajo «Alahov kamen», saj pravijo, da je to zaklad, ki jim ga je Alah poslal iz nebes! Od česa pa naj bi živel ubogi Mallemi, če se kdo drug polasti njihovega zaklada?

In zaščitni znak sonce? Alahov kamen se blešči kot sonce v pušavskem pesku. Seveda samo za Malleme. Če kdo drug zagleda ta sij in blešč oslepi za vedno; pomagajo mu temeljito k temu Mallemi.

TONE POPOTNIK

STO SNUBCEV ZA MARIO GABRIELLO

kralja Umberta Mario Gabriello ter da se vršijo pogajanja za odstranitev vseh ovir, ki bi nasprotovale tej poroki.

Dobro obveščeni krogi tako ene, kot druge zainteresirane stranke, so te vesti seveda zanikali. Sedaj že ni časopisa in revije, ki ne bi objavil vsaj kratke vesti, ali članka v zvezi s snubitvijo Marie Gabrielle in vsi že poznamo tudi o-

poroka včas, če bi bilo seveda mogoče odstraniti vse ovire, ki jih predstavlja na primer razlika v veroizpovedi obeh kandidatov.

No, šah je hotel svoj obisk v Evropi izkoristiti, tako, da se je sam sestel z bivšo kraljico Mario José in z Marie Gabriello. «Dobro obveščeni krogi» vedo zopet povedati, da sta se tako Maria José, kot njena hčerka zelo začudili njegovi ponudbi, čeprav sta z druge strani obe pokazali veliko naklonjenost in simpatijo do visokega gosta.

Perzijski šah je odpotoval v domovino in odnesel s seboj tudi zaročni prstan, ki ga je baje imel že v žepu, ko je bil na kosilu pri Marii José. Nekateri časopisi so začeli po njegovem odhodu pisati, da so bile vesti v zvezi z Mario Gabriello netočne, ko se je nenkrat izvedelo, da je odpotoval v Teheran Gabriello brat Vittorio Emanuele. Čeprav naj bi šlo samo za privatni obisk, so sedaj mnogi zopet mnenja, da gre za nadaljevanje pogajanj ter da je snubitve Marie Gabrielle še vedno aktualna.

Maria Gabriella je seveda danes predmet največje pozornosti; kamor se prikaže jo čaka množica novinarjev in reporterjev, ki ji ne dajo miru. Nekajkrat ji je sicer uspelo ubežati, toda v Milanu so jo le dobili in ko so jo vprašali, kaj je resnice v vsej tej zadevi, jim je smej odgovorila: «Le kdo je spravil na dan vse te vesti?»

Kot bi že vse to ne zadrževalo, se je sedaj raznesla še vest, da je dobila Soraya odgovor nekega znanega švicarskega ginekologa, ki je mnenja da lahko postane mati. Ze sama ta vest je vso zadevo z Mario Gabriello še bolj zapletla. Mnogi ugibajo, če se bo Soraya vrnila k šahu in če bo ta spet sprejel za svojo ženo,

GRAFOLOG ODGOVARJA

RANJENO SRCE. Prehitro dojemanje ter prevelika odzivnost nista koristni. Ne smete misliti, da so ljudje,

ki so jih v zadnjem času

zadje pogajani in posvetovani, ki naj bi se vršila.

Tako na primer vemo, da je perzijski šah prvič videl sliko Marie Gabrielle v neki reviji ter da mu je bila baje všeč. Poveril je svoji zaupni osebi, da začne pogajanja z bivšim kraljem Umbertom. Ta ni o pogajanjih niti obvestil niti svoje žene niti hčerke, pač pa je šahovemu odposlancu pokazal, da bi mu bila takšna

katere ne pokažejo vidnih simpatij do vas, že vaši sorodniki. Pazite, da ne bi skušali otrešiti se svojega nemira v družbi, ki ne bi bila primerna za vas. Zaradi živčnih motenj bodo prizadeti organi za prebavo.

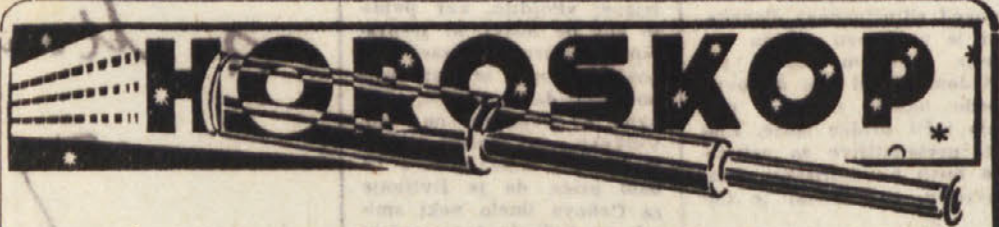
LJUBEZEN: Zelja, da se udeležujete na mnogih področjih, vam povzroča nemir; vaši napori v tem smislu pa nimajo realne osnove. Možnosti za dosego svojih

ciljev jemljete preveč idealizirano. Ne pustite se navdušiti za cenene stvari, kajti razcepjenost v ukrepanju je že sedaj prevelika. Skušajte še nadalje kultivirati svojo osebnost, ker boste le na ta način lahko uspešno omejili pojavljajoče se znake agresije in egoizma. Novih prijateljev ne iščite ega vsako cenov. S kritiko bodite priaznostljivi!

RAZOCARANJE 57: V svoji notranjosti ste zelo pozitivni. Da ste se trenutno oddaljili od dosedanjih

z uvedbo papolne rubele je

pogledov na življenje, ni krivo spreminjanje značaja v negativno smer, ampak le posledica za vas neugodnega doživljanja v bližnji preteklosti. Ta dogodek ne bo mogel pustiti v spominu trajnih sledov, ker bo nagnjenje do iskrenega in toplega okolja, ki ima za podlago smisel za družino, v najkrajšem času ponovno zažarelo.

VELJAVEN OD 26. JANUARJA DO 1. FEBRUARJA

	Oven (od 21. 3. do 20. 4.) Uredili boste lahko važne zadeve, a se ne smete ustrajati sredi poti. Ugodni dnevi za srčne zadeve. Vazhen razgovor, ki bo razčistil marsikaj.
	Bik (od 21. 4. do 20. 5.) Se nekač ovis v poslovnih zadevah, imeli pa boste nekaj ugodnih prilik. Glede srčnih zadev ne smete biti tako žalostni in potrti.
	Dvojčka (od 21. 5. do 20. 6.) Zvezde so vam naklonjene, želja se vam bo uresničila. Premagali boste nasprotovanja. Ne obžalujte preteklosti. Več pobude v poslovnih zadevah!
	Rak (od 21. 6. do 20. 7.) Neka oseba vam bo dokazala iskreno naklonjenost. Restili boste delikatno zadevo. Ne nasečajte nemogočim obljubam. Redno poslovno delo.
	Lev (od 21. 7. do 20. 8.) Ne odklanjajte iskrene pomoči, ki jo boste te dni nujno potrebovali. Uredite neko srčno zadevo; v poslovnih zadevah pa bodite zelo previdni.
	Devica (od 21. 8. do 20. 9.) Dosegli boste, kar vam srce želi, čeprav se boste nekoliko pripravili z drago osebo. V gmotnih zadevah vam je sreča naklonjena, Pazite se na zdravje.
	Tehnica (od 21. 9. do 20. 10.) Nepredvideni dogodki vam bo verjetno povzročili ovire. Zdelo se vam bo, da vse namreč. Oboje gre vase tožni spomini. Potrebujete prijetne družbe.
	Skorpijon (od 21. 10. do 20. 11.) Neugodni dnevi v gmotnih zadevah. Spoznali pa boste osebo, ki vam lahko koristi. Trenutni prepri med mladimi zakoni.
	Strellec (od 21. 11. do 20. 12.) Vzburili boste zanimanje pri nekaterih osebah. Ugodni dnevi za poslovno delo; pa se lotiti stvari, ki jim hite kos.
	Kozorog (od 21. 12. do 20. 1. 1960.) Za malenkosti se boste prepirali. Premagali boste srčne težave, ker vam bo ob strahu draga oseba. Nadaljujte z elanom poslovno delo.
	Vodnar (od 21. 1. do 20. 2. 1960.) V poslovnih zadevah nekdo se ovira vaše koristi. Bodite previdni! Jasno ne bo v srčnih zadevah. Vzburili ste zanimanje in simpatijo.
	Ribi (od 21. 2. do 20. 3. 1960.) Ugodne poslovne razmere brez nasprotovanj. Nevarnosti, če ne boste upoštevali dragih oseb. Verjeten spor z neko tujo osebo.

Iz naših krajev

POMEMBEN SESTANEK NA SEDEŽU POKRAJINSKE UPRAVE

Domači cvetličarji imajo vse pogoje da se izkažejo na razstavi cvetja

Nemajhna denarna pomoč pokrajinske uprave - Kamnoseki lahko za razstavo ponudijo svoje kamnite vaze - Kako je s potjo čez Mokolane

Preteklo sredo je bil v prostorih pokrajinske uprave sestanek, na katerem so obravnavali vprašanje sodelovanja naših cvetličarjev na VI. tržaški razstavi cvetja. Sestanka so se udeležili predsednik pokrajine prof. Gregorčič, odborniki za kmetijstvo Corberi, pokrajinski svetovalec M. Grbec, načelnik kmetijskega nadzorništv dr. Perco, funkcionar omenjenega nadzorništv dr. Radillo, ravnatelj razstave cvetja B. Natti, predstavnik vladnega komiteta in skupina cvetličarjev s Proseka in Kontovelje. Po uvodnih besedah pokrajinskega predsednika, ki je med drugim poudaril,

da je Trst velik konsument cvetja, ki ga pa naši cvetličarji pridelajo samo 1 desetino od skupne količine prodanega cvetja ter obljubil, da se bo pokrajina tudi v bodoče vsestransko zanimala za razvoj kmetijstva, je spregovoril odbornik Corberi. Predvsem je obrazložil sklep pokrajine, da bo prišlo na pomoč vsem tistim cvetličarjem, ki bi se radi udeležili VI. razstave cvetja. V ta namen je pokrajinska uprava dala na razpolago pol milijona lir, s čimer bodo plačali prostor, napravo in prevoz cvetja, ki ga bodo razstavljali, poskrbeli za prevoz cvetja na razstavo in nazaj, najeli dva

cvetličarja, ki bosta pazila na cvetje, poskrbeli za arhitektonsko ureditve paviljona in v njem nastavili primerno osvetlenko. Cvetličarji bodo torej morali poskrbeti samo za cvetje, kajti vse ostale stroške bo praktično nosila pokrajinska uprava. Do tega sklepa so prišli zaradi tega, ker je to že šesta razstava cvetja v Trstu, a se je doslej razen dveh ali treh cvetličarskih podjetij, ki imajo svoje prodajalne v Trstu, ni zaradi previsokih stroškov udeležil noben domači proizvajalec. S svojim prispevkom pa je pokrajina omogočila udeležbo domačim cvetličarjem, ki so predvsem v zadnjih letih dosegli na svojem področju lepe uspehe.

V razpravo so posegli tudi cvetličarji, med njimi Regent s Proseka, ki se je zahteval pokrajinski upravi za njeno razumevanje, potem pa načel še nekaj drugih problemov, ki tajejo cvetličarje. Staro pa je v svojem govoru poudaril, da je čas, ko se vsi razstava, za domače cvetličarje neprimerno, in sicer zato, ker konec maja in v začetku aprila ni na razpolago dovolj cvetja, ki bi ga lahko razstavili. To velja predvsem za one cvetličarje, ki nimajo toplih hiš in cvetličarnjakov in gojijo cvetje samo na prostem. Tako bo do skoraj povsem izpadle gladiolice, ki so najlepša vrsta cvetja, ki ga pridelujejo naši cvetličarji. Kljub temu pa bodo cvetličarji storiili vse, da se bodo na razstavi kar najdostojneje predstavili.

Med razpravo je bil tudi poudarjen trgovski pomen razstave. Vse cvetje, ki je bilo lani razstavljeno, je bilo prodano. To je velik uspeh, če pomislimo, da je na lanske razstavi sodelovalo 141 domačin in njih razstavljavec in da je bila vrednost razstavljene cvetja več deset milijonov lir. Podeljene so bile tudi nagrade, kar je v načrtu tudi letos, in ni izključeno, da si bodo tudi naši cvetličarji osvojili eno od predvidenih nagrad.

Omeniti je treba tudi poziv odbornika Corberija vsem umetnim kamnosekom. Kdor ima doma iz kamna sklesane vaze, ki bi bile pripravne za razstavo, naj stopi na pokrajinsko upravo in jih tam ponudi. Morda bo vaza odkupljena ali pa bo dobil nagrado. Odbornik Corberi je na to misel prišel od razstavi izdelkov kamnoseške obrti, ki so jo lani priredili učenci strokovne šole v Nabrežini.

Vse torej kaže, da bodo naši cvetličarji lahko letos prvič uspešno pokazali plod svojega dolgoletnega dela. Pripravi smo, da se bodo razstavili, saj je od njihovega prvega nastopa na takih javnih manifestacijah mnogočrtna značaja, v mnogem odvisen njihov nadaljnji razvoj. Kot smo

Zimsko škropljenje vinske trte

Nerazumljivo je, zakaj se pri nas v vinogradništvu še ni udomačilo splošno zimsko škropljenje. Ko vemo, da z njim lahko uničimo zelo nevarne zajedavce, ki povzročajo obično škodo. S samimi poletnimi škropljenji jih ne moremo zatreti. Vinogradniki teh škodljivcev večinoma ne poznajo pravočasno in jih zato pravočasno tudi ne zatirajo. Ne bo odveč, če o njih kaj rečemo.

TRSNA KODRAVOST: To spoznamo po tem, da rezniki in šparoni spomladaj zelo slabo ali sploh ne odzvenijo. Pogosto v primeru z zdravimi trsti, zato zaostajajo v rasti, rasto cik-cak, a razdalje med členi so nenavadno kratke. Listi takih pogankov so blekasti, zaostajajo v rasti in se zvijajo ter kodrajo. Na njih vidimo rumenkaste svetle vege. Tam pršice izsesavajo liste. Na teh mestih se listi čisto natrgajo in ceftajo, pa tudi posušijo. Tudi kablinski trsi so pogosto okuženi, se posušijo, porjave in odpadejo. Pogosto se ves poganjek posuši, iz stranskih oces pa se nato razvijejo novi kratki, ki metličasti poganki, ki ne rde in se na njih razvijajo le drobni zakrneli grozdiki. Ob močni okužbi se trs v 2 do 3 letih popolnoma posuši.

Kodravost povzroča žuželka, ki metličasti poganki, ki ne rde in se na njih razvijajo le drobni zakrneli grozdiki. Ob močni okužbi se trs v 2 do 3 letih popolnoma posuši. Kodravost povzroča žuželka, ki metličasti poganki, ki ne rde in se na njih razvijajo le drobni zakrneli grozdiki. Ob močni okužbi se trs v 2 do 3 letih popolnoma posuši.

LISTNA GRINTAVOST: Povzročajo jo podobne drobne pršice. Na spodnji strani opazimo poglabljene, močno dlakave bele pege, ki jih večina vinogradnikov zamenjuje s peronosporo. Pri nekaterih trsah sortah te pege kmalu porumene, pozneje pa porjavijo. Ob močnem napadu so že prav mladi listi tako okuženi, da je samo na enem vršah tudi več

kot 50 takih peg. Z gornje strani je okužen list krastavo vzbočen, naguban in na mehurjen, vendar ostane zgor. Na listih površina cela in zelena. Bele, kosmate prevleke na spodnji strani listov so zaradi sesanja pršice nenavadno močno razvite listne dlake, saj te pršice žive med dlakami. Tu te pršice prizemljejo na trs in jih z zimskim škropljenjem najlaže zatremo z enakimi škropljivi kot pršice kodravosti.

TRSNİ SUKACI: To so drobne, temnozelenke gosence. Prezimijo na trs in že zgodaj spomladaj, ko trs odzvenijo, mlade liste objedajo in jih preprežajo z belimi, tankimi, pajčevin podobnimi zapredki. Objedajo, preprežajo ter poškodujejo listne in kablne krove peclje, da se posušijo. Poškodovane peclje zelo občutno škodo. Doraščajo se zabubijo v belih zapredkih na listih, iz buh pa se razvijejo 2 do 2,5 cm veliki rumenorjavi metlički. Ti letajo v mraku julija in avgusta ter polagajo jajčeca v skupinah na spodnjo stran listov, iz jajčec izlegajo drobne gosence v tem času ne delajo škode, temveč se spuste po nitkah od lesenih trsnih delov, kjer se poskrbijo in zapredajo po špranjah in razpokah trsov in klobja in tam prezimijo. Tudi gosence sukacev torej lahko uspešno zatiramo s temeljitim zimskim škropljenjem.

TRSNİ GRINTAVOST: Povzročajo jo podobne drobne pršice. Na spodnji strani opazimo poglabljene, močno dlakave bele pege, ki jih večina vinogradnikov zamenjuje s peronosporo. Pri nekaterih trsah sortah te pege kmalu porumene, pozneje pa porjavijo. Ob močnem napadu so že prav mladi listi tako okuženi, da je samo na enem vršah tudi več

TRSNİ SUKACI: To so drobne, temnozelenke gosence. Prezimijo na trs in že zgodaj spomladaj, ko trs odzvenijo, mlade liste objedajo in jih preprežajo z belimi, tankimi, pajčevin podobnimi zapredki. Objedajo, preprežajo ter poškodujejo listne in kablne krove peclje, da se posušijo. Poškodovane peclje zelo občutno škodo. Doraščajo se zabubijo v belih zapredkih na listih, iz buh pa se razvijejo 2 do 2,5 cm veliki rumenorjavi metlički. Ti letajo v mraku julija in avgusta ter polagajo jajčeca v skupinah na spodnjo stran listov, iz jajčec izlegajo drobne gosence v tem času ne delajo škode, temveč se spuste po nitkah od lesenih trsnih delov, kjer se poskrbijo in zapredajo po špranjah in razpokah trsov in klobja in tam prezimijo. Tudi gosence sukacev torej lahko uspešno zatiramo s temeljitim zimskim škropljenjem.

TRSNİ GRINTAVOST: Povzročajo jo podobne drobne pršice. Na spodnji strani opazimo poglabljene, močno dlakave bele pege, ki jih večina vinogradnikov zamenjuje s peronosporo. Pri nekaterih trsah sortah te pege kmalu porumene, pozneje pa porjavijo. Ob močnem napadu so že prav mladi listi tako okuženi, da je samo na enem vršah tudi več

TRSNİ SUKACI: To so drobne, temnozelenke gosence. Prezimijo na trs in že zgodaj spomladaj, ko trs odzvenijo, mlade liste objedajo in jih preprežajo z belimi, tankimi, pajčevin podobnimi zapredki. Objedajo, preprežajo ter poškodujejo listne in kablne krove peclje, da se posušijo. Poškodovane peclje zelo občutno škodo. Doraščajo se zabubijo v belih zapredkih na listih, iz buh pa se razvijejo 2 do 2,5 cm veliki rumenorjavi metlički. Ti letajo v mraku julija in avgusta ter polagajo jajčeca v skupinah na spodnjo stran listov, iz jajčec izlegajo drobne gosence v tem času ne delajo škode, temveč se spuste po nitkah od lesenih trsnih delov, kjer se poskrbijo in zapredajo po špranjah in razpokah trsov in klobja in tam prezimijo. Tudi gosence sukacev torej lahko uspešno zatiramo s temeljitim zimskim škropljenjem.

TRSNİ GRINTAVOST: Povzročajo jo podobne drobne pršice. Na spodnji strani opazimo poglabljene, močno dlakave bele pege, ki jih večina vinogradnikov zamenjuje s peronosporo. Pri nekaterih trsah sortah te pege kmalu porumene, pozneje pa porjavijo. Ob močnem napadu so že prav mladi listi tako okuženi, da je samo na enem vršah tudi več

TRSNİ SUKACI: To so drobne, temnozelenke gosence. Prezimijo na trs in že zgodaj spomladaj, ko trs odzvenijo, mlade liste objedajo in jih preprežajo z belimi, tankimi, pajčevin podobnimi zapredki. Objedajo, preprežajo ter poškodujejo listne in kablne krove peclje, da se posušijo. Poškodovane peclje zelo občutno škodo. Doraščajo se zabubijo v belih zapredkih na listih, iz buh pa se razvijejo 2 do 2,5 cm veliki rumenorjavi metlički. Ti letajo v mraku julija in avgusta ter polagajo jajčeca v skupinah na spodnjo stran listov, iz jajčec izlegajo drobne gosence v tem času ne delajo škode, temveč se spuste po nitkah od lesenih trsnih delov, kjer se poskrbijo in zapredajo po špranjah in razpokah trsov in klobja in tam prezimijo. Tudi gosence sukacev torej lahko uspešno zatiramo s temeljitim zimskim škropljenjem.

TRSNİ GRINTAVOST: Povzročajo jo podobne drobne pršice. Na spodnji strani opazimo poglabljene, močno dlakave bele pege, ki jih večina vinogradnikov zamenjuje s peronosporo. Pri nekaterih trsah sortah te pege kmalu porumene, pozneje pa porjavijo. Ob močnem napadu so že prav mladi listi tako okuženi, da je samo na enem vršah tudi več

NA DIVJEM ZAPADU

(Nadaljevanje sledi)

LEPO USPELI KULTURNI PRIREDITVI V BORŠTU

«Nebesa na zemlji»

Zapletljiva veseliga «Nebesa na zemlji» je kot skoraj vedno zelo izvirna. Bogata teta iz Bosne, bi svojemu nekak prava rada izročila veliko posneto, toda pod pogojem, da si nečak najde primerno dekle in se oženi. Zlo je v tem, da je ta nečak, kar se tiče žensk, zelo nepravilno: poroči mu izpodi! Na srečo pa ima dobrega prijatelja, ki je že oženjen, ta mu bo začel pomagati. Zelo seveda pod gotovimi pogoji — dokler mu teta ne prepiše posneto. Ljubka, mlada žena, ki ji tak ekfirt zelo ugaja — naplaja s tem. Tu se začne zaplet igre, ki pa neizbežno pripelje s seboj še druge stranske zapletitve. Že ob prvi prikliki, ko se slučajno najde, se sama nečak in sponzor — žena, ju zasači moč in vidi, da se pogoj rušijo... in tako naprej, dobri dve uri in pol — igra ima tri dejanja — samih dotopov, zadržev, šal in presenečenj, pa vendar se ob koncu ni naveličalo pozornosti in s odobravanjem slediti poteka igre in se zraven postopno nasmejati.

Treba je priznati, da je igralci-dileti so se pod režijo učitelja S. Skrinjarja resno

BAZOVICA

Prejšnjo nedeljo smo spremljali na zadnji pot pok. Andreja Krizmančiča, po domače Vokovskega. Pok. Andrej je bil zvest čitatelj našega dnevnika in s splošnega slovenskega tiska. Bil je oče padlega borca v NOB ter zaveden Slovenec in pripadnik našega socialističnega gibanja. Bil je zelo pri ljubljen, o čemer je pričal tudi njegov, ki se ga je udeležil tudi pogreb, na katerem je bil množica domačinov in prihodnih občanov. Pred hišo žalosti in na pokopališču je pokojniku v slovo zapel domači pevski zbor ali pa ganljive žalostinke. Ob sončnem zahodu skoraj polni položili k zadnjemu pokopu. Naj mu bo lahko domača zemlja, zalutajočim pa naše iskreno sožalje.

K temu zadnjemu pogrebu in vsem do sedaj, katerih sem se udeležil, moram nekaj pripomniti. Kadar krene pogrebni sprevod od koderkoli na glavno cesto, ni nikogar, ki bi poskrbel, da bi se pogreb ne bi bil namočil v vasi, toda tega danes ni več. Mislim pa, da je nedostojno, da se mora sprevod večkrat ustaviti in dati prednost avtomobilom ter prehiteti pogrebni sprevod. Zato bi bilo potrebno, da bi tukajšnje oblasti glede tega kaj ukrenile in vsaj na razna in nevarna križišča postavile človeka, ki bi skrbel, da bi se pogrebni sprevod mirno in dostojno vršil.

Tudi pevski zbor prosvetnega društva «Slovenec» je z uspehom nastopil na borštanski prireditvi

Naše korenine

Jožef Ozbot je sedel za petjo in pravkar pospravil zadnje grizljaje jedi s krožnika. Ko smo prejel negotovo stoptil v njegovo hišo. Njega smo iskali, pa nismo bili gotovi, če smo potrkali na prava vrata. Hiše na Peči so namreč postavljene brez pravega zunanjega reda, pa se tulcu v tem naselju ni tako lahko znašli.

Ko smo povedali, da iščemo najstarejšega Pečana Jožefa Ozbota in smo dobili zadovoljiv odgovor, smo kot iz navade segli v žep po svinčnik in papir, da bi takoj pričeli s svojim poklicnim delom, se preden bi se prepričali, če je družini to prav ali ne. Ko pa smo videli, da zasledujejo rubriko, ki je posvečena našim koreninam, in da so skoraj pričakovali, da se bomo en dan ali drug pojavili tudi v njihovi hiši, nam je odleglo. Kmalu se je razvil živahen razgovor, v katerega so posegli tudi žena in njegov sin z ženo.

Ozbot se je rodil na Peči pred 86 leti; marca bo praznoval svoj rojstni dan. Ze zelo mlad se je pričel učiti za zidarja pri gradbenem podjetju Rossi v Gorici. Ko se je učil v svojem poklicu, ki ga je opravljal, dokler so mu moči dopuščale, je hodil v glavnem na sezonska dela v Bosno (v Sarajevo) in v Ljubljano, kjer so pred prvo svetovno vojno primorske zidare zelo cenili in jih tudi potrebovali. Pozimi je bil doma.

Med prvo svetovno vojno je bila hiša, v kateri prebiva že 60 let, porušena in jo je s svojo družino spet obnovil. Poročil se je dvakrat. Iz obeh zakonov je imel 13 otrok. Z Marijo Stepčević iz Vizintinova je pred dvema letoma praznoval zlato poroko. Iz tega zakona ima 9 otrok, in sicer 5 fantov in 4 dekleta. Na Primorskem je bilo malo takih zavednih družin kot je bila družina našega Ninota. Vseh pet sinov je bilo pri partizanih, od koder se dva ni sta več vrnila. Ozbot je kljub svojem letom, v katerih doživlja več slabega kot dobrega, še vedno čil in zdrav in mu spominja na teko prehojeno pot prav nič ne jemljejo dobre volje. Zelimu mu, da bi preživel še mnogo let v zdravju, zadovoljstvu in sreči skupno z njegovo življenjsko družico!

Med prvo svetovno vojno je bila hiša, v kateri prebiva že 60 let, porušena in jo je s svojo družino spet obnovil. Poročil se je dvakrat. Iz obeh zakonov je imel 13 otrok. Z Marijo Stepčević iz Vizintinova je pred dvema letoma praznoval zlato poroko. Iz tega zakona ima 9 otrok, in sicer 5 fantov in 4 dekleta. Na Primorskem je bilo malo takih zavednih družin kot je bila družina našega Ninota. Vseh pet sinov je bilo pri partizanih, od koder se dva ni sta več vrnila. Ozbot je kljub svojem letom, v katerih doživlja več slabega kot dobrega, še vedno čil in zdrav in mu spominja na teko prehojeno pot prav nič ne jemljejo dobre volje. Zelimu mu, da bi preživel še mnogo let v zdravju, zadovoljstvu in sreči skupno z njegovo življenjsko družico!

Med prvo svetovno vojno je bila hiša, v kateri prebiva že 60 let, porušena in jo je s svojo družino spet obnovil. Poročil se je dvakrat. Iz obeh zakonov je imel 13 otrok. Z Marijo Stepčević iz Vizintinova je pred dvema letoma praznoval zlato poroko. Iz tega zakona ima 9 otrok, in sicer 5 fantov in 4 dekleta. Na Primorskem je bilo malo takih zavednih družin kot je bila družina našega Ninota. Vseh pet sinov je bilo pri partizanih, od koder se dva ni sta več vrnila. Ozbot je kljub svojem letom, v katerih doživlja več slabega kot dobrega, še vedno čil in zdrav in mu spominja na teko prehojeno pot prav nič ne jemljejo dobre volje. Zelimu mu, da bi preživel še mnogo let v zdravju, zadovoljstvu in sreči skupno z njegovo življenjsko družico!

Danes, NEDELJA, 25. januarja
Trpimir
Sonce vzhide ob 7.36 in zatone ob
16.59. Dolžina dneva 9.23. Luna
vzhide ob 18.09 in zatone ob 7.30.
Jutri, PONEDELJEK, 26. januarja
Pavle

Grattacielo, 14.30: «Carmela punčkan», Marisa Allasio. Iz nica neveljayne.

Cristallo, 13.30: «Lažni geni», G. Ford, R. Buttons in T. Izkaznice neveljayne.

Capitol, 15.00: «10 v ljubezni», Gable, D. Day, Vistavison. Izkaznice neveljayne.

Asfra 14.30: "En
G. Peck. Cinemascope, te
color.

Alabarda 13.20: "Cas življe
J. Gavin in L. Pulver.
nice neveljavne do 25. janu

Aldebaran 14.00: "Rojena v
cu", Jacqueline Sassard, Ga
le Ferzetti.

Ariston 14.00: "Veliki rop",
Finch, Ronald Lewis.

Aurora 14.30: "Klitijski zid"

Garibaldi 14.00: "Uporna delo"
Peter Finch, Mary Ure,
Fleming.

Ideale 14.00: "4. pešadijski"

Schneider, H. Moser
Impero. 14.30: «Jaz in polkov»
 Curd Jürgens, D. Kaye
Italia. 14.00: «Cas Zivljenja»
 Gavin in L. Pulver, E. B. Ciolek
 neveljane 25. 25. januarja
Moderno. 14.00: «Karavana»
 Zahodu, W. A. W. W. W.
 P. Parker, Kathleen Gray
 Jeff York, Cinemascope
S. Marco. 14.00: «Jaz, mam-
 tia, M. Merlini, R. Salvatore
Savona. 14.00: «Ljubezva v
 zua, Aggacolor, Romi Schne-
 mara Lare, Miodolompin
 vedano.
Viale. 14.30: «Beatrice Cenci»
 Preslie, G. Cervi Techni-
Vittorio. 14.30: «Nel
 kiel Jean Gabin, D. De-
Belvedere. 14.00: «Bozja i
 («Mano sinistra di Dio)»

Bogart, Technicolor.
Marcello, 15.00, 18.30, 21.30:
dj levi, Marlon Brando.
Massimo, 14.00: "Takojna ja"
(Spionski Rifi), Henri
dal, Barbara Laage.
Novo cine, 14.30: "Sedmi val"
rone Furor, Mai Zetterlind.
Odeon, 14.00: "Jezdec s zena"
skos, B. Bertl, S. Barclay.
Radio, 14.30: "Bandit Epirat"
nemascope, technicolor.
Johnson, Martine Carol.

KINO V MILJAH

Europa: "Divji bes", Paul
mann.
Roma: "Strelec Kitajskega mo"
Volta: "Zenska, ki je dvakrat"
vela", Kim Novak, J. S. S.
Verdi: "Mož, ki ni hotel vojne"

MALI OKLASI

NAJLEPSA DARILA vasini rodolomci in prijateljem stavljajo na ameriška BUNDAŽNA TRŽNICA JOPICI, MONTGOMERY, dežni ali hladilni aparat, ali negovalni ročavice, ko blaznjo, mosko ali žensko obleko ali minski predmet, kar vi dobite po najugodnejši ceni. VELIKI MANUFAKTURNI GOVINI "MAGAZINI" STAZIONE V TRSTU (Italija) (v nekta krogla, st. 6). Stroške pošiljk v vašo državo plačate sami. Vse vilo krijeemo mi. S tem oboje vam priznamo. Oglejte si, neobvezno, našega koga izbiri!

"LANCEA, CUDEZNO KOKO koro 407 jake, prodam za različe najboljsemu platenku rija Nagode, Trst, UI, Mit

TURISTI AVTOMOBILISTI

Avto delavnica

OLIMPIJA

Moderna postaja za pranje in mazanje
Mehanična delavnica
Skrbna popravila po zbiranju ugodnih cenah

Trst,
Ul. Vespucci 4, tel. 5541

NOVOSTI:
Sigrind Undset: Kristina Lavransova
hči I, II. in III. L 4.300
Annemaria Selin-
ko: Desiree L 2.350
Stefan Zweig: Včerajšnji svet L 900

TRŽAŠKA KNJIGAR
First - Ul. Sv. Frančiška
Telefon 61-792

ZAHVALA
Vsem, ki so počastili
min našega nepozabnega
ANTONA SANCIGERJA
ter sočustvovali z nami
hudi izgubi, ki nas je
ko prizadelo, se prav is
zahvaljujemo.
DRUŽINA SANCIGER

ZAHVALA
Ganjeni nad tolikimi
soznanja, ki smo jih bili
naši, našega nepo

IVANA VISINTI

se iskreno zahvaljuje mo-
ki so nam stali ob strani
počastili pokojnikov s
Posebna zahvala prof.
veti, osebuje II. intern
delka in zdravniku dr.
relliju.

Družina VISINTI

domestiljivi izgubi
starega očeta

A LEGIŠE

ino vsem, ki so nam izra
si sočustvovali.
utimo dolžnost, da se zahva
r. Franzini, ki je pokojnik
valno stal ob strani, g. žup
rkenemu pevskeemu zboru
cvetja ter vsem, ki so naše
premilni na zadnji poti al
čin lajšali hudo bol.

DRUZINA LEGIŠA

